

Edmund Mazur

Małe sprostowanie i uzupełnienie

Palestra 51/5-6(581-582), 386-387

2006

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Małe sprostowanie i uzupełnienie

W numerze 1–2/2006 „Palestry” na s. 286–291 ukazało się bardzo ładne sprawozdanie adw. Marka A. Karczmarzyka o obchodach jubileuszu 60-lecia adwokatury gdańskiej. Przeczytałem z przyjemnością, ale po konfrontacji z posiadanym archiwum uważam, iż warto je trochę uzupełnić i sprostować drobne, co prawda, usterki. Uważam to za konieczne, gdyż publikacja ogłoszona w prasie zaczyna żyć własnym życiem, stając się źródłem różnych dywagacji, odniesień i powołań. Dla młodych pokoleń adwokatów to już zamierzchnia historia, dla przyszłych adeptów to źródło wiedzy i wiadomości, i dlatego warto być ścisłym.

Otóż pierwsza tymczasowa Rada Adwokacka w Gdańsku – jak zresztą w całej Polsce – została powołana instytucjonalnie i personalnie przez ówczesnego Ministra Sprawiedliwości, o ile pamiętam, Edmunda Zalewskiego na podstawie postanowień Dekretu z 24 maja 1945 r. o tymczasowych przepisach uzupełniających prawo o ustroju adwokatury (Dz.U. RP Nr 25, poz. 146). Terytorialnie obejmowała ona obszar od Szczecina do Fromborka – wówczas województw koszalińskiego i olsztyńskiego jeszcze nie było. Zostały one powołane dopiero w roku 1950¹. Warto tu dodać, że była to w ogóle pierwsza Izba i Rada Adwokacka w Gdańsku, gdyż przed wojną teren przymorski z Gdynią, Wejherowem i Puckiem należał do Izby i Rady Adwokackiej w Toruniu.

Wydaje mi się, że w publikacji tego typu nie można pomijać personaliów dotychczasowych dziekanów rady adwokackiej. Są to koledzy zasłużeni dla ziemi

¹ Bliższe wiadomości na ten temat w opracowaniach: Edmund Mazur, *Organizacja adwokatury w latach 1918–1988*, „Palestra” 1988, Nr 11–12, s. 21 i 24 oraz *Adwokatura warszawska w roku 1945*, „Palestra” 2005, Nr 1–2, s. 158 oraz Franciszek Sadurski, *Adwokatura Polska w latach 1944–1988*, „Palestra” 1988, Nr 11–12, s. 88–90. Wspomina o tym też adw. Andrzej Bąkowski – „Palestra” 1988, Nr 11–12, s. 46 i 54.

gdańskiej i organów ochrony prawnej, a więc i adwokatury. Każdy z nich przedstawiał określoną osobowość, która w jakimś stopniu pozostawiła własny ślad i wzbogaciła samorząd adwokacki. Oto ich nazwiska i kadencje²:

adw. Kazimierz OGRODZKI – od listopada 1945 r. do października 1949 r.

adw. Bolesław WIĄCEK – od października 1949 r. do grudnia 1953 r.

adw. Bronisław AUGUSTYNIAK – od grudnia 1953 r. do lipca 1956 r.

adw. Edmund MASIAK – od lipca 1956 r. do kwietnia 1959 r.

adw. Gracjan PŁÓCIENIAK – od kwietnia 1959 r. do maja 1964 r.

adw. Bronisław AUGUSTYNIAK – od maja 1964 r. do maja 1979 r.

adw. Stanisław GOŁATA – od maja 1979 r. do 1989 r.

adw. Grzegorz KARZIEWICZ 1989–1995

adw. Włodzimierz WOLAŃSKI 1995–2001

adw. Jerzy LIPSKI od 2001 r.

Edmund Mazur

² Nazwiska byłych dziekanów w okresie 1945–1988 podaję w ślad za moją publikacją: *Organizacja Adwokatury w latach 1918–1988*, „Palestra” 1988, Nr 11–12, s. 24, którą oparłem o protokoły NRA, natomiast po roku 1988 do chwili obecnej według danych „Palestry”.